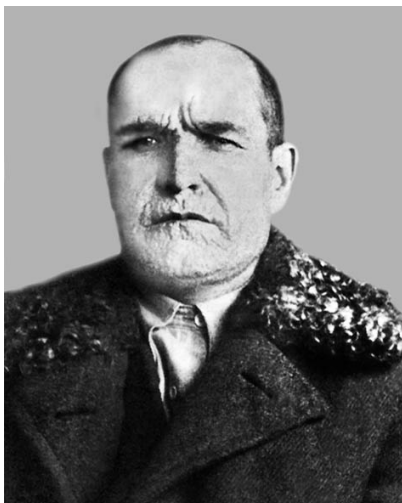

ВОЛОХ Омелян Іванович (18. 07. 1886, станиця Калніболотська, нині Краснодар. краю, РФ — 03. 11. 1937, урочище Сандормох побли. м. Медвеж'єгорськ, Карелія, РФ) — військовий діяч. Восени 1917 —

командувач 2-го Укр. полку Армії УНР; на поч. 1918 — сотник Гайдамац. коша Слобід. України; від березня 1918 — командувач 3-го Гайдамац. полку у складі Запороз. корпусу Армії УНР; на поч. 1919 — Запороз. корпусу Армії УНР; від червня — Гайдамац. бригади. 1 грудня 1919 у м-ку Любар (нині смт Житомир. обл.) спробував підняти повстання проти Директорії. Після придушення заколоту захопив держ. скарбницю і перейшов на бік більшовиків. Член Укр. комуніст. партії (боротьбистів), згодом — КП(б)У. Працював у профспілках. 23 вересня 1933 засудж. у справі УВО до 10-річ. ув'язнення, 9 жовтня 1937 винесено смерт. вирок.

Рекомендована література

1. Остання адреса: До 60-річчя соловец. трагедії. Т. 1–2. К., 1997–98;
2. Завальнюк К. Провісники волі: Повстан. рух на Поділлі у персоналіях (20-і рр. XX ст.). Літин, 2005.

Т. С. Осташко

Бібліографічний опис:

Волох Омелян Іванович / Т. С. Осташко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-27842>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).